

BESNA KOBILA I VARDENIK

Besna Kobilica i Vardenik

Planina Besna Kobilica nalazi se na jugu Srbije. Na taj jug (iako sam zvezdaš) krenuli smo u subotu, 18.10.2014, iz Mladenovca u 4 sata ispred Sportskog centra. Išli smo preko Arandjelovca kako bi naše drage komšije mogle odspavati duže. U Arandjelovcu smo bili u 4:30. Čim su svi ušli u kombi, kretosmo. Društvo koje će zajedno planinariti taj vikend se sastojalo od: Sneže Šundić (uvek prva), Dekija, Rada/e, Riste i JJ (men') – to je deo PK Grebena. PK Bukulju su predstavljali Ivanka (uvek prva u Bukulji), Žaki, Nada, Ljilja, Mikica, Srđan i Neša. Imali smo i dva debitanta, naravno takođe iz Arandjelovca, Mladena i Tadiju.

Do Vlasinskog jezera stigli smo preko Vladičinog Hana i Surdulice. Skrenuli smo levo i odmakli još koji kilometar do prvog mesta gde smo mogli prići jezeru. Tu smo se kratko slikali i vratili nazad ka Toplom Dolu.

Uspion na Vardenik

Staza je počinjala u Toplom Dolu baš kod fabrike vode Rosa koja je na 1050 mnv. Nije problem naći fabriku, jer stoji veliki znak za skretanje za Topli Do i stižete pravo pred kapiju fabrike. Staza ide desno od fabrike uz ogradu, pa pravo u šumu. Šumskim putem išli smo skoro sve vreme. Kako smo odmicali, tako se magla spuštala sve više. Vrh Veliki Strešer na 1876 mnv dočekaao nas je skroz u magli. Tu smo bili oko 13:00 sati. Obeležje vrha se nalazi izdignuto kao na nekom ostvcetu. Našli smo zaklon sa jedne strane i tu pravili pauzu. Posle smo krenuli ka Malom Strešeru koji je na 1757 mnv. Na tom vrhu nalazi se samo jedna crvena strelica koja pokazuje pravac gde je Veliki Strešer. Tu je magla počela popuštati. Posle Malog Strešera produžili smo ka još jednom vrhu – Obršini koji je na 1734 mnv. Na putu ka njemu konačno je magla popustila, pa je Vlasinsko jezero isplivalo iz magle. Raspoloženje se poboljšavalo kako je magla bledela. Jezero

kraj koga smo bili tog jutra prikazalo se u potpuno drugačijem izdanju sada sa vrha. Dok smo bili kraj njega delovalo je sivo, a bilo je i prilično hladno. Gledajući ga odozgo, kako ga sunce obasjava, uživanje je bilo desetostruko. Nakon popetog i trećeg vrha krenuli smo polako ka kombiju. Staza nije naporna, ali čekao nas je put do Krive Feje, pa nismo mogli ići duže. Kod kombija smo bili oko 16:30. Odmah smo krenuli ka Planinarskom domu Besna Kobilu gde ćemo noćiti. Išli smo opet preko Surdulice i Vladičinog Hana, a zatim u pravcu Vranja. Trebali smo se isključiti pre Vranjske banje, ali zbog radova na autoputu išli smo do ulaza u Vranjsku banju, pa natrag do sela Korbevac. Tu smo skrenuli desno ka Krivoj Feji. Iako postoji legenda kako je Kriva Feja dobila ime (po devojci Feji), što se mene tiče – posle toliko krivudavog puta do tog mesta, Feja se ne može drugačije ni zvati nego Kriva Feja. Posle silnih krivina i neasfaltiranog puta između Krive Feje i PD Besna Kobilu u dom smo stigli posle dva ipo sata vožnje.

Dom je lepo sređen, uredan, hrana izuzetna. Dugo će se pamtiti mućkalica i gulaš koje smo večerali tamo. Ivanka je bila najnestpljivija da večera. Nakon večere i druženja, krenusmo u sobe. Srećom, restoran radi do 22:00. U suprotnom ko zna do kad bi sedeli u restoranu.

Uspon na Besnu Kobilu

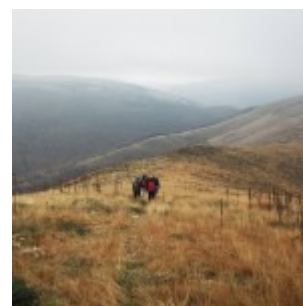
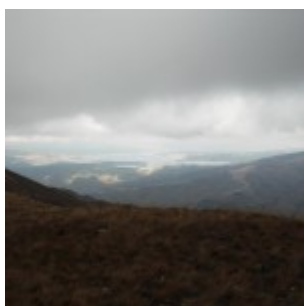
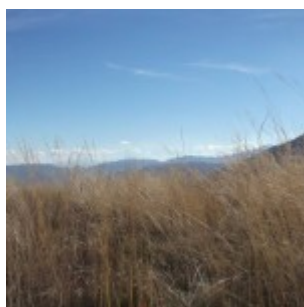
Na stazu smo krenuli u 8:30. Dom se nalazi na 1480 mnv. Staza kreće od doma desno u šumu i lepo je uređena. Neočekivano pitoma priroda. Vreme se u potpunosti iskupilo za prethodni dan. Sunčano nebo bilo je sve vreme. Uz stazu smo nailazili na table sa opisom šipurka i borovnice, ulazili u zonu tišine, a bilo je i borovnica da se ubere. Prvo smo izašli na vrh Mečit (1587 mnv), a zatim preko vrha Musulja (1777 mnv) krenuli smo ka vrhu Besne Kobile koji je na 1923 mnv. Prepoznatljiv i uočljiv je taj vrh zbog odašiljača koji je nedaleko od njega. Uspon do njega je blag, a samim tim i nenaporan. Tu smo se sunčali i odmarali neko vreme, pa krenuli natrag ka domu. U domu smo bili u 13:00 (doduše, ja sam stigla u 13:20).

Presvlačili smo se u sobi, jer smo stvari mogli ostaviti tamo. Neki su uspeli i da se istuširaju (ženski deo planinara razumeće moje oduševljenje zbog te činjenice i ne baš česte pogodnosti). U 14:00 krenuli smo iz doma. Sat vremena kasnije bili smo u Vranjskoj banji gde smo ostali do 16:00.

U Vranjskoj banji većina je kafenisala ili uživala u skopskom pivu, ali bilo je i onih koji su protegli noge po banji. Malo je mesto i najinteresantniji deo je šetalište na kom se ponegde izdiže para od vrele termalne vode. Posle 16:00 nastavismo put kući. Naravno, prvo smo ostavili Arandjelovčane tamo gde su se i ukrkali kako bi imali više vremena da se naspavaju za radni dan. Mada smo se dvoumili kod kružnog toka kod Banje, pa smo napravili i koji krug više, ali na kraju su ipak imali vožnju do Ar-a. Mi, dobri domaćini, umorni od puta bili smo u Mladenovcu u 21:00.

Za statistiku: prvi dan smo prešli 16,5 km, a ukupna visinska razlika sa usponom i silaskom bila je 900 m. Drugi dan prešli smo 12,7 km, a ukupna visinska razlika sa usponom i silaskom bila je 575 m.

Za Ivanku: Eto, Ivančice, pomenuh te u izveštaju više puta kao što sam obećala. Za ostale koji su išli na ovu prelepu akciju: Hvala na divnom druženju i pozitivnoj energiji. Za one koji nisu išli sa nama: Sledeću akciju nemojte propustiti, jer se Besna Kobilica ne propušta.

S GREBENOM DESPOTOVIM STAZAMA

Nedelja 28.09.2014

S GREBENOM DESPOTOVIM STAZAMA

Počelo je okupljanjem planinara u selu Crkvine, Posle kraćeg govora i otvaranja akcije preko sto planinara se uputil laganom stazom ka Kosmaju. Prvi deo staze koi je vodio poljskim putevima kroz livade i pored njiva beše prilično blatnjav. Ali to nije pokvarilo atmosferu. Sunce koje je oteralo jutarnju sumaglicu i doručak u travi su atmosferu još više poboljšali. Staza je postajala sve zanimljivija kako su se planinari približavali manastiru Pavlovac. Tamo nas je dočekaao sveštenik sa kraćom pričom o samom manastiru. Posle Pavlovca deo planinara se odlučio da završi šetnju i oni su se uputili ka Lovačkom domu gde su ručali i sačekali planinare koji su prošli celu stazu. Staza je u drugom delu bila znatno zahtevnija u odnosu na prvi deo. Staza je vodila i do ruševina manastira Kasteljan, zatim pored spomen kosturnice, manastira Tresije sve do prepoznatljivog spomenika na Kosmaju. Odatle je sledio spust do Lovačkog doma na zasluženi ručak i nastavak druženja. Za neke je ovo bio prvi susret sa planinarenjem. Nadamo se da će nam se priključiti na nekim sledećim akcijama. Na kraju bi hteli da se zahvalimo svim učesnicima što su došli i svako na svoj način doprineli da ovaj dan provedemo u

veseloj atmosferi.

Staza A: dužina 20km; uspon 750m; silazak 510m.

Staza B: dužina 12km; uspon 300m; silazak 100m.

Planinarski klubovi koji su učestvovali na ovoj akciji su [PD Bukulja \(Arandelovac\)](#), [PK Vukan](#) (Požarevac), [PK Jasenica](#) (Smederevska Palanka), [PSD Kopaonik](#) (Beograd), [PK Železničar](#) (Niš), [PSD Železničar](#) (Beograd), [PD Pobeda](#) (Beograd), [PK Balkan](#) (Beograd), Izletničko-Planinarska Družina- ŠKOLA "GOŠA" (Smederevska Palanka), [Društvo mladih istraživača "Čučuge"](#) (Ub) i [PK Greben](#) (Mladenovac)

Akciju su pomogli naši prijatelji: Meštani Crkvina, [LU VAROVNICE](#), PILE PRODUKT, [MAKOVICA](#), [Mlekara GRANICE](#), [MAŠINSERVIS](#), TGR NOLE, Mesara KOSMAJ-M, [STANIĆ DOO](#), ŽMURIĆ AUTO, Kozmetički Salon ELLITE, Pečatorezac Mirčić, Kancelarija za Mlade Mladenovac,

Mi mo se potrudili da sve bude u redu, koliko smo uspeli to vi znate.

[Sve slike sa Akcije](#)

Beljanica

Nedelja jutro. Kiša nas prati sve vreme puta. Nije baš sve krenulo kako treba, nekoliko otkaza, neki kasne na mesto polaska, i zato u startu kasnimo. Neplanirano zaustavljenje u Despotovcu i pomisliš neće da valja, kad ono dolazimo na Krupajsko vrelo i kiša staje. Kako se polako penjemo uz prelepu Beljanicu, sa strane kojom dosad nismo išli vreme se popravlja da bi čak i progrijalo sunce na momente. Staza uglavnom šumski put blagog nagiba, prepun kupina i drenjina

koje nas veoma često zaustavljaju. Put do samog vrha Beljanice prilično dug ali i veoma zanimljiv. Srećemo i retke seljane koji čuvaju stoku. Usput malo popričamo sa njima, prija i nama a i njima. Pred samim vrhom nas dočekuju i divlji konji da nam prirede doživljaj sa sećanje. Na vrhu odmaramo pola sata gledajući divlje konje kako mirno pasu. Lep osećaj nas je držao sve vreme silaska. Kiša koja nas je zahvatila zadnjih 45 minuta nije ni malo pokvarila ovaj dan u kom pređosmo celih 25 km.

[Slike sa akcije](#)

Durmitor 22-24.08.2014

DURMITOR 2014.

22-24- 08. 2014.

Nacionalni park Durmitor je smešten na severozapadu Crne Gore i obuhvata planinski masiv Durmitora sa kanjonima reke Tare, Drage i Sušice. Ono što Durmitor čini privlačnim za planinare i ostale ljubitelje prirode su 48 vrhova preko 2000 metara nadmorske visine, 18 ledničkih jezera („gorske oči“), kao i bogatstvo flore i faune.

Akciju u organizaciji PK „Greben“ smo započeli tačno u ponoć između četvrtka i petka (22/23. avgust) sa platoa ispred Sportskog centra u Mladenovcu. Na put kreće nas jedanaestoro (Šundić Snežana, Žmurić Romana, Marković Branko, Leskovac Nikola, Soskić Miloš, , Jovanović Dejan , Jovanović Nenad, Mijatović Bojan i Vićentijević Rade). U Arandjelovcu nam se pridružuje još sedmoro naših kolega iz PD „Bukulja“ (Anić Žaklina, Bajc Ivanka, Veselinović Danijela, Rade Dramićanin, Kovačević Dejan, Rosić Slobodan i Rakonjac Srđan), tako da nas osamnaestoro kreće na put ka Žabljaku. Noćna vožnja, bez mnogo

zadržavanja, pa na Žabljak stižemo u ranim jutranjim satima. Smeštamo se u dve privatne kuće i oko 9.15 smo spremni da krenemo u osvajanje prvog od tri planirana vrha, Savinog kuka (2313 mnv). Svih osamnaestoro planinara kreće u osvajanje ovog vrha. Penjemo se serpentinskom stazom koja vijuga pored žičare. Blizu vrha nailazimo na Savinu vodu, izvor sa koga dopunjujemo naše zalihe vode za piće. Odatle krećemo u završnu fazu penjenjanja i svih osamnaestoro planinara uspeva da osvoji ovaj, jedan od najpopularnijih vrhova Durmitora. Dok se mi penjemo, Branko odlazi da proverí koliko je bezbedno da se sa Savinog kuka prebacimo prečicom do Šljemena. Uverivši se u bezbednost postavljenih sajli, Branko odlučuje da u istom danu popnemo i Šljeme (2455 mnv). Prelaz je veoma zahtevan, spor i traži maksimalnu opreznost i koncentraciju. Ipak, svi uspevamo da pređemo ovu deonicu i krenemo manje zahtevnom stazom ka Šljemenu. Osvajamo u istom danu i ovaj vrh, pa se umorni, ali srećni i zadovoljni spuštamo ka podnožju gde nas čeka bus. Silazak je isto tako zahtevan jer je teren veoma strm, prekriven travom, a visinska razlika oko 1000 metara.

Drugi dan je bio rezervisan za uspon na Bobotov kuk, najviši vrh Durmitora (2523 metara nadmorske visine). Krećemo rano ujutru nas šesnaestoro busem do Sedla (1908 mnv) odakle kreće uspon na ovaj vrh sa južne strane. Staza je dobro markirana, a uspon najpre vodi po travnatom terenu, a onda po siparu, da bi posle toga u malo oštrijem usponu izašli na prevoj između Sedlene grede i Vjetrenih brda (2231 mnv). U nastavku staza vodi kroz dolinu koja se zove Surutka posle koje se izlazi na prevoj sa koga se pruža pogled na Bobotov kuk. Ispod prprevoja je strmina na čijem se dnu nalazi jezerce Zeleni vir. Tu kod jezera se malo duže odmaramo, jer nas čeka oštar uspon do Škrčkog pogleda (2420 mnv). Došavši do Škrčkog pogleda, ostajemo zadivljeni pogledom ka Škrčkim jezerima. Tu ostavljamo rančeve i štapove, jer nas čeka završni uspon na Bobotov kuk. Ovaj deo uspona je veoma oštar i opasan, jer stena nije osigurana pa je potrebna maksimalna opreznost. Posle nešto više od tri sata hoda osvajamo i ovaj vrh sa koga se pruže pogled na sve strane (Škrčka jezera, Prutaš, Šareni

pasovi). Na vrhu kratko zadržavanje, fotografisanje, pa povratak. U povratku na najopasnijem mestu postavljamo uže, pa je tako silazak bio mnogo bezbedniji i brži. Vraćamo se istim putem, samo se Rista sa Daliborom i Slobodanom vratio severnom stranom prema Crnom jezeru, kako bi usput posetili i Ledenu pećinu.

Oko 15 časova se vraćamo na prevoj Sedlo gde nas čeka rendžer i naplaćuje ulazak u Nacionalni park (3 evra po osobi). Ulaznice važe za ceo dan, pa pada dogovor da istog dana posetimo i Crno jezero što i činimo. Tamo se susrećemo sa Ristinom grupom koja se uspešno spustila severnom stranom. Posle dva sata provedenih u šetnji pored jezera, vraćamo se u sobe i pripremamo za sutrašnji odlazak.

U nedelju krećemo oko osam sati i prvu pauzu pravimo na Đurđevića Tari, gde se fotografišemo, pijemo kafu, šetamo. Put nastavljamo ka Zlatiboru gde pravimo malu dužu pauzu, a odatle ka Rudniku, gde opet pravimo pauzu za kafu i osveženje. Odatle preko Trešnjevica stižemo u Arandjelovac gde se opraštamo sa našim kolegama iz PD „Bukulja“ i oko 20. 00 sati stižemo na polaznu tačku ispred Sportskog centra u Mladenovcu.

[Fotografije sa ove akcije](#)

Kosmaj

Nedelja. Neradan dan za većinu nas. U rasporedu Grebena nije planirana nijedna akcija. Konačno jedna nedelja bez ustajanja pre 6 sati. Napokon da se odmorim. I tako ustanem naspavana sa namerom da čitav dan, na veliku radost svoje porodice, provedem kući. Malo da pomognem, više da plandujem. Pogledah kroz prozor, kad imam šta i videti. Njih desetoro sa rančevima na leđima idu pravo kod mene. Pogledam levo, pogledam desno. Gde da se sakrijem? Gde da se denem?

I tako, dok sam gledala levo, pa desno, gde da se krijem, gde da se devam, dok sam se predomišljala, stigoše i Suza i Bojana i Marina i Sneža i gospođa Tomčić i njen gospodin i Matovići. I šta sad, crna Jejo?!

Pa, ništa, ranac na leđa, put pod noge, pravac ka Kosmaju. Čitav dan u prirodi provesti, u proverenom društvu. Dud i migavce valja jesti usput. Limunadu sa ledom na vrhu popiti i puna energije vratiti se kući. Još jedna nedelja u prirodi. Hvala, dragi gosti, na poseti.

JJ

[Pogledajte fotografije sa ove akcije](#)

Željina

Željno iščekivan put na Željina bio je u nedelju, 15. juna. Iz Mladenovca krenuli smo u 6:10. Pošto se po jutru dan poznaje, čitav dan je bio manje-više oblačan, ali i ispunjen smehom. Dvadesetoročlanu ekipu činili su Ivana i Milutin iz SD Jasenice, Ivanka, Žaklina, Jovan i Srđan iz PD Bukulja, zatim Marina, Sneža, Suza, Bojana, Romana, Deki, Rača, Nikola, Rista, Branko, Miloš, Bugi, Roki i ja. Preko Vrnjačke banje, išli smo pored Stanišinaca do Mitrovog polja. Iz mesta Bzenice krenuli smo sa pešačenjem. Nažalost, Ivanka se zbog bolesti vratila do kombija i društvo joj je tog dana pravio Bojan.

Do Vranje stene koja se nalazi na 1097 mnmv stigili smo brzo i lako. Nakon toga krenuli smo ka najvišem vrhu Željina. Prvo smo napravili pauzu kod šumske kuće, a

zatim nastavili uspon. Od šumske kuće do vrha delilo nas je više od 2 sata hoda. Uspon je uglavnom konstantan sa povremenim pešačenjem šumskim putem koji nije pod uglom. Kada smo izašli na čistinu bilo je lakše, jer vidiš svoj cilj. Na toj čistini vide se dva najviša vrha Željina: sa leve strane je vrh Ploče visok 1784 mnv, a sa desne strane je vrh Željin (poznat i kao Rogavska čuka) visok 1785mnv. Pola sata kasnije i bila sam na vrhu Željina. Čim se izađe na čistinu vetar počinje jako da duva. Zato se na vrhu ne zadržavamo dugo. U stvari ostatak ekipe je čekao duže, jer su mene, poslednju, čekali da se domognem vrha. Nakon standardnog fotografisanja, krenuli smo natrag ka selu Rogavčina. Na jednoj poljani smo se duže zadržali. Markaciju je bilo teže naći, pa da ne bi lutali sačekali smo Dekija i Branka da nađu kuda dalje da se ide. Posle dobrodošlog odmora, krenuli smo dalje sa spuštanjem. Ka Vrnjačkoj banji krenuli smo oko 19:20 i tamo smo napravili pauzu od pola sata. U Mladenovcu smo bili oko 23:40. Konačan skor za taj dan je: ukupan uspon od 1250m, silazak 1150, najviša tačka 1785m i fenomenalnih dvadeset i tri kilometara.

[Pogledajte slike sa ove akcije](#)

Prva Orijehtiring Akcija PK Grebena

Izveštaj Male Orijehtirke

ŠETANJE PO PLANINI KOSMAJ

Mamina i tatina koleginica sa posla Jelena je pozvala mene u šetnju po obližnjoj planini koja se zove Kosmaj. Sastali smo se u centru grada na dogovorenom mestu. Još od ranog jutra se videlo da je dan izvanredan za šetnju. U početku su nam članovi planinarskog društva Greben održali malo predavanje o

snalaženju u prirodi i orijentaciji u prostoru. Vođa grupe pokazao nam je kako se pomoću karte i kompasa orijentisati u prirodi.

Posle predavanja otišli smo na Kosmaj kolima. U mojoj grupi je bilo pet dečaka i ja. Dobili smo zadatak da u šumi krećući se po stazama nađemo prizme koje su u obliku trougla i ima više boja. Dok smo se šetali predviđenim stazama uživali smo u hladovini visokih stabala čije su grane puštale tek po nek zrak toplog sunca. Šetajući, a ponekad i trčećim korakom išli smo sve bliže zadatom cilju. Svaka nova pronađena prizma značila je da smo sve bliže cilju. U toku šetnje po prelepim predelima Kosmaja javio se neki takmičarski duh koji nam je dao snage i volje da budemo prvi na cilju.

Kada smo se okupili, pohvaljeni smo za najbolju ekipu. Pravi Grebenčići. Kao nagradu dobili smo kartu Avale, po kojoj možemo da se snalazimo po toj planini.

Ovu šetnju i druženje ću pamtiti kao veoma lep i zanimljiv događaj.

Anđela Ristić

OŠ Kosta Đukić V/2

Mladenovac

Gledićke planine

18. put za redom "PSD LJukten" iz Trstenika organizuje "Prolećni dan planinara" na Gledićkim planinama. Naš klub je ovu, sada, Republičku akciju uvrstio u svoj plan akcija za 2014 god. Skoro da se podrazumevalo da ja budem organizator ove akcije, ako se zna, a zna se, da volim Gledićke planine! I evo nas putujemo prema Trsteniku, tačnije prema selu Planinica odakle je planiran polazak na pešačku turu.

Uz put, zahvaljujući Jovanu iz “PK Bukulja”, saznajem da je promenjeno mesto polaska i za trenutak ovo mi izgleda kao veliki problem, ali do izražaja dolazi naša planinarska snalažljivost i mi u selo Loboder stižemo prvi. I dok pristižu ostali učesnici, a bilo ih je, baš, puno, mi zauzimamo poziciju u prvim redovima. Tu smo svi zajedno: Jela, Romana, Sneža Š., Zaga, Bojana, Stefan Radosavljević, Stefan Nenadović, Nikola, Dejan, Rade i Rača. Staza je konstantno u usponu, od samog početka pa do vrha, do kojeg dolazimo posle dva i po sata hodanja.

Sa vrha se pruža prelep pogled na okolinu. Pauzu koristimo da se odmorimo, ručamo i slikamo. Nismo posadili ni jedan narcis, jer nismo znali da treba, ali je Nikola poklonio Romani jedan cvet i sve nas prijatno iznenadio tim gestom. Sa vrha smo krenuli prema selu Gornji Dubič, gde je bio organizovan ručak za sve učesnike. I ovog puta pasulj je bio odličan, ali posebno sve pohvale za ribu sa roštilja. Na povratku kući pravimo kratku pauzu u Kragujevcu, a do Mladenovca skoro da niko nije uspeo da zaspi zbog glasne muzike i smeha, ali to i nije bilo važno. Pozitivna atmosfera i lepo druženje je obeležilo ovaj dan. A to je suština, sve ostalo je nebitno.

Bojana

[Pogledajte slike sa ove akcije](#)

Kosmaj

Devetoro planinara ni hladan vetar nije sprečio da raspoloženo krene put Kosmaja, na stazu dužine 12,5 km u jednom pravcu i nazad toliko. Ljilja Anđelković iskusno predvodi grupu, koju čine: Romana, Matović Predrag, Suzana, Sneža Šundić, Bojana i Zaga. Početak staze nas vodi preko reke Serave, pratimo je sve do ušća u reku Lug, a odatle bedemom reke Lug idemo prema selu Vrbica gde nas čeka naša Jela sa kafom (za desetku) i ‘ladnom bunarskom vodom.

Kod Jele pravimo kraću pauzu, a odatle sa nama kreću Jela i “mala” Sneža.

Uživamo u prirodi i prelepom pogledu na naš Mladenovac, upijajući opojne mirise jorgovana stižemo na Kosmaj. Za mesto pauze odlučujemo se za restoran "Kosmaj" gde saznajemo da restoran ne radi, ali nas ljubazna domaćica, ipak, ugošćuje čajem i keksom. Stigla nam je i Dijana sa ćerkama, slikamo se, ručamo, pijemo čaj, šalimo se i odmorni i okrepljeni krećemo nazad istim putem. Uz put neko bere zelje, neko jorgovane, a Sneža Š. i Bojana se oprobavaju u orjertiringu. Sve u svemu zanimljiv povratak. Sa rukama punim cveća, umornim nogama, ali sa osmehom na licu, stigismo kućama, posle 25 km.

Bojana

[Pogledajte slike sa ove akcije](#)

U zagrljaj Medvedniku

U zagrljaj Medvedniku

Nedelja, 30.mart. Prelepo prolećno jutro, obećava. Sa terase gledam u plavetnilo prolećnog neba i zahvaljujem se u sebi, redom, svima...meteorolozima koji nisu promašili prognozu, ekipi koja je podržala akciju, Bogovima planina koji su stvorili to remek delo prirode gordi Medvednik. Ispijam poslednji gutljaj jake crne kafe, prenem se iz jutarnjih „zen“ misli i napokon vidim gde sam ustvari, memljiva varošica u svom najvećem sivilu. Zgrozih se na trenutak i brže bolje potegoh za odavno pripremljenim rancem. Krećem na mesto polaska. Ekipa je već tu, čeka se samo prevoz, i on stiže, tačno na vreme. Pokret!!!

Preko Arandjelovca, gde nam se pridružuju planinari "PD Bukulje", pravac Valjevo pa onda odvajanje za Bajinu Baštu. Na pola puta do te prelepe varošice nalazi se planinarski dom „Debelo brdo“ . Tu je i start naše današnje pustolovine. Makadamskim putem pored doma krećemo ka Jablaniku, vrh koji nipošto netreba zaobići kada god vas planinarenje nanese na ovu stranu. Zalazimo u šumu ispod samog vrha i tu nailazimo na

proplanak pun sremuša. Koristimo poklon majke prirode i beremo po koji list. Lep je osećaj kada nešto što uzbereš možeš odmah i da pojedješ, pesticide free. Poneko je nabrao i koji st ruk više, tek da se nadje na sutrašnjoj trpezi...

Nastavljamo dalje, još poslednji uspon i već smo na vrh Jablanika. A tu, neopisivo, eksplozija prolećnih boja. Sa vrha se pružaju ogromne livade koje se nastavljaju šumom. U daljini se već nazire veličanstveni Medvednik i ostali vrhovi Valjevskih planina. Neki se jasno vide, dok su drugi u blagoj izmaglici. Igra svetlosti, sunce se već uveliko zaputilo ka zenitu. Tu, na Jablaniku pravimo predah, fotografišemo okolinu i veselo društvo. Većina vadi ponešto iz ranca, valja nadoknaditi kalorije. Nakon polusatne pauze krećemo dalje. Put nas vodi severozapadno, preko prostrane livade pa u šumu. Dole, niz šumu posle nepunog kilometra izlazimo na put koji vodi ka našem današnjem cilju. Tu se prikuplja grupa koja se poprilično razvukla. Pojedini jednostavno nisu želeli da napuste prelep vidik koji ih je dočekao na Jablaniku te su ostali da još koji minut upijaju svaki detalj koji se u daljini gubio u beskrajnom plavetnilu neba, prošaranog tek po kojim cirusom.

Putem ka Medvedniku ostavljamo sa leve strane Miljački vis, vrh koji bismo rado popeli da nam vreme nije ograničavajući faktor, i napokon stižemo na ravne livade gde pravimo još jednu pauzu ne bi li se grupa u potpunosti prikupila. Ravne livade je mesto pod samim Medvednikom odakle počinje strmi uspon pravo do vrha grebena. Grupa se prikupila. Vršimo kratku pripremu, upozoravamo da je staza do vrha izrazito strma i da, posebno stariji planinari ne forsiraju do vrha nego da što češće odmaraju. Pokret! Strmina, velika. Čini se nikad kraja. Mnogi gundjaju, pojedini nemaju snage ni za to. Samo ćute i penju, korak po korak. Ponavljam im da dovoljno često prave odmor i da će, kada izadju na vrh biti nagradjeni nesvakidašnjim vidikom. Nastavljam i stižem medju prvima gore. Iako umoran žurim po grebenu do krajnje severozapadne tačke i konačno se, iz šumom obraslog vrha, otvara vidik...Mea culpa!!! Kao u planinarskom snu, dokle god dopire vidik sve sam vrh do vrha. Ponosno stoje okupani prolećnim suncem tu gde su i nastali pre mnogo miliona godina. Eksplozija prolećnih boja dodatno ih ukrašava, kao da sami po sebi nisu dovoljno lepi. Tornička Bobija, svojom gordošću,

ističe se medju njima. A dole, u podnožju Zavojšnica vijuga oko Medvednika i grli ga kao da želi da ga zadrži samo za sebe.

Opijen prizorom okrećem se i vidim da su stigli i ostali. Neka čudna tišina obavila je vrh. Čuje se samo huk prirode. Medju nama, tek po koji žamor naruši taj trenutak blagostanja koji vidik pred nama pruža. Ostali bi, čini mi se, beskonačno da uživamo u njemu ali putešestvije nas vodi dalje. Treba se bezbedno spustiti dole u podnožje na put koji nas vodi ka izvoru Kedina voda. Dogovaram se sa ekipom koja mi inače pomaže od početka u bezbednom vodjenju grupe i krećemo sa spustom. Strmo, klizavo, malo stene, malo blata, pokoje oboreno stablo, čisto da još malo oteža ionako težak spust. Posle

dobrih pola sata eto nas na putu ka Kedinoj vodi. Odatle pa sve do planinarskog

doma Krušik gde je i bio cilj našeg nedeljnog druženja vreme je proteklo u sumiranju utisaka sa prethodna dva vrha. Palo je tu jo

š fotografisanja, imalo se šta videti usput. Kod doma poslednji odmor, domaćin doma obezbedio nam je (pojedinicima uključujući i mene prekopotrebnu) kafu i čaj. Kafa je popijena, provereno je još jednom da li su svi tu, da li kome nedostaje šta od opreme (pošto je pri spustu bilo malo klizanja i padova) i krenulo se put kombija koji su nas čekali kilometar i

po niže.

Rezime akcije: svi srećni, svi zadovoljni. Vreme nam je išlo na ruku, priroda nam se otvorila u svoj svojoj lepoti, bezbednost je bila na najvišem nivou. Akcija uspela u potpunosti.

Do sledećeg putešestvija...pozdrav...

P.S. Na kraju svega posebno bih se zahvalio Rokiju i Čoli na nesebičnoj pomoći pri organizovanju ove akcije jer, bez njihove podrške bilo bi puno teže održati kompaktnost grupe i bezbednost na stazi. Momci, hvala vam!!!

Pogledajte slike sa ove akcije